

Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê

Chương 73 : Chương 73

Nếu mợ nghe được, nhất định mợ sẽ rất cảm động, nhất định sẽ nhồm dậy ôm cậu, ríu ra ríu rít bên cậu, đeo bám không rời. Cậu cẩn thận xem xét từng vết bầm trên người mợ, trầm ngâm thở dài. Trước phận hèn nên thi thoảng lại ăn đập thừa sống thiếu chết, nay chồng công thành danh toại, vẫn bị người ta chèn ép.

Cái số mợ khổ. Tại lấy cậu nên khổ. Tay sần đàng tay, chân xước đàng chân, vất vả lam lũ nhưng chẳng bao giờ ca thán.

-"Ngốc."

Cậu mắng, mợ bữa nay hiền quá, chẳng thèm dậy trả treo. Phía kia nhà lớn đại sảnh nhộn nhịp náo nức, phía này trong gian phòng nhỏ, cậu xắn ống tay áo đun nồi nước, giúp mợ lau rửa rồi quay trở vào trong tủ gỗ lấy ra một chiếc bọc bằng gấm, trong đó có rất nhiều váy áo đẹp.

Hôm bữa phải sắm sửa rước mợ cả mợ ba, thằng Húng theo phụ cậu, mỗi món đồ lượm được nó đều hỏi, nôm na rằng chiếc yếm đào mợ cả mặc vừa không, đôi hài xanh nõn chuối mợ ba đi sẽ như nào? Cậu nghe rõ, ngật nổi cậu chẳng có đáp án, thứ duy nhất cậu biết là so với mợ hai thì chiếc yếm đó quá nhỏ, đôi hài có vẻ hơi rộng. Rốt cuộc, Húng tự quyết. Còn cậu phía sau lẳng lẳng gom hết những món cậu ưng cho mợ nhà cậu.

Quả thật vừa khít, mợ đẹp quá, còn đẹp hơn trong tưởng tượng của cậu rất nhiều. Người mợ đã bớt lạnh, sắc mặt cũng không còn nhợt nhạt như khi này, tâm trạng cậu phấn chấn hẳn, vui vẻ nằm xuống bên cạnh rúc vào hõm vai mợ, nhẹ thơm dọc xương quai xanh, quyến luyến theo cần cổ nhỏ nhắn rồi dừng lại ở cánh môi căng mọng.

Nụ hôn ấy, chỉ từ một phía nhưng đầy kích động, mê đắm và cuồng dại. Da dê mợ dần chuyển sang màu phấn hồng, mợ mơ thấy Tết năm nọ cậu dẫn mợ lên núi, bọn họ chơi trò đuổi bắt trong vườn đào rục rĩ sắc xuân. Cậu ác lắm, bắt được mợ là tóm eo mợ quay vòng vòng, hại mợ chóng hết cả mặt. Nhưng rồi mợ lại gắng sức bật lên, gian xảo cắn môi

cậu, cậu nhá lại mợ, mợ cười khúc khích.

Vùng quê đó, tuy nghèo đói, tuy dột nát, nhưng chỉ có cậu và mợ, thật tốt! Chẳng như nơi đây, mợ sốt cả tuần liền, ngủ mê man li bì, lúc tỉnh giấc đã không thấy cậu đâu. Thay vào đó là hơn chục đứa người làm, đứa nào đứa nấy trắng như trứng gà bóc, tấp nập đem khăn ướt, trà bánh và điểm tâm tới hầu mợ.

Một điều bầm mợ, hai điều thừa mợ, ba điều dạ mợ, mợ nghe mà sờn hết cả gai ốc. Mất chút thời gian đầu bỡ ngỡ ngỡ ngàng ngừng thôi chứ mợ thích nghi khá nhanh, dẫu sao giờ là vợ hai của Trấn thủ rồi, mợ không thể cứ quê mãi được. Mợ cố nhớ lại phong thái của bà cả khi xưa, lạnh lùng hăng giọng ra lệnh.

-"Pha mợ chậu nước ngâm chân, đừng nóng quá cũng đừng lạnh quá!"

Nói xong chính mợ cũng thấy hoang mang, ấy thế mà tụi nó nghe lời răm rắp, cun cút xuống bếp chuẩn bị. Ở biệt phủ này ngoài bếp tổng thì mỗi gian phòng lại có bếp riêng, nghe đồn gian của mợ cả bếp còn rộng gấp ba lần bếp của mợ cơ.

Mợ hai vẫn chưa có hầu gái, bởi vậy trong lúc ngâm chân tụi nó thi nhau nịnh nọt. Chuyện, đi theo các mợ nhà hạ, lương bổng cũng cao, ai chả thích. Mợ cả mợ ba thì đem người từ nhà tới nên chỉ còn cơ hội thành người của mợ hai thôi. Mợ đưa mắt đánh giá một lượt, điểm nhiên chọn con xấu nhất, tên Quế.

Thực ra trừ cái nốt ruồi to bằng cả con ruồi đậu ngay gần bên má trái thì Quế cũng xinh chứ bộ, lại còn được cái dẻo mồm dẻo mép. Nó vừa bóp vai cho mợ vừa ton hót cậu đang ở Trấn đường xử lý công vụ. Xứ Đoài tuy giàu nổi trội so với các xứ còn lại, nhưng chính vì dư của ăn của để nên nhiều tệ nạn, bài bạc đề đóm, hút nha phiến đủ cả, các quan cứ tới rồi lại lắc đầu cong mông bước đi, cái trấn này, bao năm vẫn thế.

Mợ hai sốt ruột ghê lắm, không có con nhỏ nhắc nhở phận đàn bà phải giữ gìn lễ tiết khéo mợ chạy ra ngoài đó ôm chầm lấy cậu ấy chứ, nhớ chết đi được! Nó kêu bảy ngày nay cậu đều ở với mợ đó, đáng nhẽ ra cậu phải ở gian của mợ cả một tháng sau tân hôn cơ, thế cho nên giờ mợ khoẻ rồi thì tốt hơn hết là đến chào người ta một câu cho phải phép,

tránh hiềm khích sau này.

Mợ thấy cũng có lý nên trang điếm qua rồi theo con Quế. Ôi chao ôi cái nhà gì mà nó rộng dữ vậy, từ gian của mợ tới gian của mợ ấy mà cứ như đi từ lều lá của mợ về nhà bu Trinh ý. Trên đường mợ bắt gặp mấy thằng bị treo ngược trên cành đa già, là mấy thằng trêu mợ đây mà. Quế bảo cậu đích thân treo lên đấy, cứ đến bữa thì cho xuống húp bát cháo. Cậu ghê thật, mợ nán lại nhặt mấy quả thị chín ra sức ném lên, khoái chí cười như nắc nẻ.

-"Mợ cả."

Con Quế lễ phép chào, đoạn hốt hoảng bấu tay áo mợ hai. Mợ hai giật mình quay sang, ngó nghiêng ngó dọc mà có thấy mợ cả đâu? Hình như là tiểu thư Minh Châu chứ nhỉ? Nhiều năm trôi qua rồi, mợ không dám chắc nhưng cũng phải giống đến bảy tám phần. Vẫn cái vẻ đẹp đó, đẹp đến choáng ngợp, mấy năm qua hè năm nào mợ cũng xuống phố huyện đợi tiểu thư, còn dặn cả ông chủ cửa hàng cầm đồ nếu gặp được thì chuyển lời nữa nhưng vẫn chưa có duyên tái ngộ. Giờ thì tốt quá rồi, mợ mừng huých, chạy tới cầm tay tiểu thư hồ hởi xin chuộc vòng.

Trái với dự đoán của mợ, nét mặt tiểu thư thoáng sửng sốt, đôi mắt phượng long lanh ngạc nhiên hỏi.

-"Vòng nào mợ nhỉ?"

LINK Truyện:

Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nho-ai-do-den-kiet-que-3795656.html>

LINK Chương này:

Chương 73

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nho-ai-do-den-kiet-que-3795656/chuong-73.html>